Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (desátého rozšířeného senátu)

14. dubna 2021 *

„Fond soudržnosti a EFRR – Článek 139 odst. 6 nařízení (EU) 1303/2013 – Časová působnost zvýšené míry spolufinancování přijaté po podání konečné žádosti o průběžnou platbu, ale před schválením účetní závěrky – Legitimní očekávání – Povinnost uvést odůvodnění – Zásada řádné správy“

Ve věci T-543/19,

Rumunsko, zastoupené E. Gane, A. Rotăreanu a M. Chicu, jako zmocněnkyněmi,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Armenia, S. Pardo Quintillán a L. Mantl, jako zmocněnkyněmi,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na částečné zrušení rozhodnutí Komise C (2019) 4027 final ze dne 23. května 2019, pokud jde o schválení účetní závěrky a výpočet částky k tíži Fondu soudržnosti a Evropského fondu pro regionální rozvoj (EFRR) za účetní rok 2017/2018 a pro operační program CCI 2014RO16M1OP001 „Velká infrastruktura“, s použitím míry spolufinancování pro první a druhou prioritní osu tohoto operačního programu ve výši 75 %, a nikoli 85 %

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, A. Kornezov (zpravodaj), E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk a G. Hesse, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. září 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: rumunština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Prováděcím rozhodnutím C (2015) 4823 final ze dne 9. července 2015 (dále jen „prováděcí rozhodnutí z roku 2015“) přijatým na základě čl. 29 odst. 4 a čl. 96 odst. 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná ustanovení o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, kterým se stanoví obecná ustanovení pro Evropský fond pro regionální rozvoj, Evropský sociální fond, Fond soudržnosti a Evropský zemědělský fond pro námořní záležitosti a rybolov a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (Úř. věst. 2013, L 347, s. 320), ve znění pozdějších předpisů, Evropská komise schválila některé prvky operačního programu CCI 2014RO16M1OP001 „Velká infrastruktura“ za účelem získání podpory z Evropského fondu pro regionální rozvoj (EFRR) a Fondu soudržnosti na základě cíle týkajícího se investic pro růst a zaměstnanost v Rumunsku pro období od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2020 (dále jen „operační program“).

2 Operační program obsahoval osm prioritních os, z nichž první se týkala zvýšení mobility prostřednictvím rozvoje transevropské dopravní sítě (TEN-T) a metra, a souvisela s Fondem soudržnosti, a druhá se týkala rozvoje multimodálního, kvalitního, udržitelného a účinného dopravního systému, a byla spojen s EFRR. Článek 4 odst. 1 a 2 prováděcího rozhodnutí z roku 2015 ve spojení s přílohami I a II téhož rozhodnutí stanovil maximální výši podpory z Fondu soudržnosti a z EFRR během období, na které se vztahuje operační program. Článek 4 odst. 3 uvedeného rozhodnutí ve spojení s jeho přílohou II stanovil míru spolufinancování pro obě výše uvedené prioritní osy na 75 % a upřesnil, že se tato procentní míra použije na způsobilé veřejné výdaje.

3 Dne 6. července 2018 rumunské orgány předaly Komisi konečnou žádost o průběžnou platbu týkající se operačního programu na účetní rok 2017/2018 v souladu s čl. 135 odst. 2 nařízení č. 1303/2013.

4 Dne 9. října 2018 podaly rumunské orgány žádost o změnu operačního programu, k níž byl připojen revidovaný operační program.

5 Prováděcím rozhodnutím C (2018) 8890 final ze dne 12. prosince 2018 (dále jen „prováděcí rozhodnutí z roku 2018“) přijatým na základě čl. 96 odst. 10 nařízení č. 1303/2013 Komise změnila několik částí prováděcího rozhodnutí z roku 2015. Změnila konkrétně přílohu II posledně uvedeného rozhodnutí tak, že zvýšila míru spolufinancování u první a druhé prioritní osy operačního programu na 85 %.

6 Během schůzky konané dne 15. ledna 2019 mezi rumunskými orgány a Komisí požádaly rumunské orgány, aby byla pro účetní rok 2017/2018 uplatněna míry spolufinancování ve výši 85 % pro první a druhou osu operačního programu, jak byla stanovena v prováděcím rozhodnutí z roku 2018, namísto míry spolufinancování ve výši 75 % stanovené v prováděcím rozhodnutí z roku 2015. V odpovědi na tuto žádost Komise uvedla, že pokyny obsažené v dokumentu nazvaném „Pokyny pro členské státy k sestavování, prověřování a schvalování účetní závěrky“, ve znění vypracovaném Komisí dne 3. prosince 2018 (dále jen „pokyny Egesif“), brání použití míry spolufinancování ve výši 85 % stanovené v prováděcím rozhodnutí z roku 2018 pro uvedený účetní rok.

7 Dne 15. února 2019 rumunské orgány předložily Komisi účetní závěrku operačního programu za účetní rok 2017/2018 v souladu s čl. 138 písm. a) nařízení č. 1303/2013. Dne 1. března 2019 rumunské orgány v návaznosti na žádost Komise o dodatečné informace předaly Komisi revidovanou verzi uvedené účetní závěrky.

8 Dopisy ze dne 8. března a 13. května 2019 rumunské orgány zopakovaly Komisi svou žádost týkající se použití míry spolufinancování ve výši 85 % pro první a druhou prioritní osu operačního programu pro účetní rok 2017/2018.

9 Dopisem ze dne 17. května 2019 Komise potvrdila rumunským orgánům, že míra spolufinancování ve výši 85 % pro první a druhou prioritní osu operačního programu není použitelná pro účetní období 2017/2018. Vysvětlila zvláště, že v programovém období 2014–2020 a v souladu se směry pokynů Egesif se jakákoliv změna míry spolufinancování použije pouze na probíhající a budoucí účetní období na základě zásady jednoročního účetního období.

10 Rozhodnutím C (2019) 4027 final ze dne 23. května 2019, oznámeným Rumunsku dne 24. května 2019, Komise schválila účetní závěrku operačního programu pro účetní rok 2017/2018 v souladu s čl. 139 odst. 2 a 3 nařízení č. 1303/2013 a na základě schválené účetní závěrky vypočítala částku k tíži Fondu soudržnosti a EFRR za uvedený účetní rok v souladu s čl. 139 odst. 6 téhož nařízení (dále jen „napadené rozhodnutí“). Z přílohy tohoto rozhodnutí vyplývá, že při výpočtu uvedené částky Komise uplatnila míru spolufinancování ve výši 75 % pro první a druhou prioritní osu operačního programu, která byla stanovena v prováděcím rozhodnutí z roku 2015.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

11 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 30. července 2019 podalo Rumunsko projednávanou žalobu.

12 Dne 18. října 2019 předložila Komise svou žalobní odpověď kanceláři Tribunálu.

13 Replika došla kanceláři Tribunálu dne 6. prosince 2019. Duplika jí došla dne 21. ledna 2020.

14 Dne 13. května 2020 přidělil předseda Tribunálu projednávanou věc novému soudci zpravodaji podle čl. 27 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu.

15 Dopisem kanceláře ze dne 10. června 2020 zaslal Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu účastníkům řízení písemné otázky, kteří na ně odpověděli ve stanovených lhůtách.

16 Řeči a odpovědi účastníků řízení na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 18. září 2020.

17 Rumunsko navrhuje, aby Tribunál:

– částečně zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise použila míru spolufinancování ve výši 75 %, a nikoli 85 %, pro první a druhou prioritní osu operačního programu;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

18 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil Rumunsku náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

19 Na podporu žaloby předkládá Rumunsko dva žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení čl. 120 odst. 3 a čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013, jakož i zásady ochrany legitimního očekávání a druhý vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 296 druhém pododstavci SFEU a zásady řádné správy.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 120 odst. 3 a čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013, jakož i zásady ochrany legitimního očekávání

20 První žalobní důvod má dvě části, z nichž první vychází z porušení čl. 120 odst. 3 a čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013 a druhý z porušení zásady legitimního očekávání.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 120 odst. 3 a čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013

21 Rumunsko tvrdí, že použití v napadeném rozhodnutí míry spolufinancování ve výši 75 % pro první a druhou prioritní osu operačního programu, která byla stanovena v prováděcím rozhodnutí z roku 2015, namísto míry spolufinancování ve výši 85 % stanovené v prováděcím rozhodnutí z roku 2018, je v rozporu s čl. 120 odst. 3 a čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013. Podle tohoto členského státu je mírou spolufinancování použitelnou pro výpočet částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR pro účetní rok stanovený podle čl. 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013 míra platná v okamžiku schválení účetní závěrky týkající se tohoto účetního roku Komisí, a nikoli míra platná ke dni, kdy dotyčný členský stát předložil konečnou žádost o průběžnou platbu odpovídající uvedenému účetnímu roku, kterou uvedla Komise v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byla účetní závěrka operačního programu za účetní rok 2017/2018 schválena dne 23. května 2019, měla být tudíž podle Rumunska pro první a druhou prioritní osu operačního programu použita míra spolufinancování ve výši 85 %, jelikož tato míra byla zavedena dne 12. prosince 2018 prováděcím rozhodnutím z roku 2018.

22 Komise zpochybňuje argumenty Rumunska.

23 Úvodem je třeba uvést, že míra spolufinancování stanovená původně rozhodnutím Komise schvalujícím operační program může být následně změněna v souladu s čl. 30 odst. 1 a 2 a čl. 96 odst. 10 nařízení č. 1303/2013. V projednávaném případě byla na základě těchto ustanovení míra spolufinancování pro první a druhou prioritní osu operačního programu zvýšena prováděcím rozhodnutím z roku 2018 z 75 % na 85 %.

24 Je třeba kromě toho konstatovat, že nařízení č. 1303/2013 neobsahuje žádné zvláštní ustanovení upravující časovou působnost změny míry spolufinancování.

25 Konkrétně čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013, na jehož základě bylo přijato napadené rozhodnutí, pouze stanoví, že míra spolufinancování pro každou prioritu se použije na zaúčtované částky uvedené v čl. 137 odst. 1 písm. a) téhož nařízení, aniž upřesňuje míru spolufinancování použitelnou v případě změny uvedené míry po předložení konečné žádosti o průběžnou platbu, ale před schválením účetní závěrky odpovídající určenému účetnímu období.

26 Prováděcí rozhodnutí z roku 2018 rovněž neuvádí, zda se na účetní období 2017/2018 vztahovala změna míry spolufinancování pro první a druhou prioritní osu operačního programu, nebo zda se vztahovala jen na účetní období běžící ke dni přijetí uvedeného rozhodnutí a pozdější účetní období.

27 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle čl. 2 bodu 29 nařízení č. 1303/2013 je „účetní období“ definováno pro účely mimo jiné části čtvrté jako období od 1. července do 30. června určitého roku do 30. června následujícího roku. V projednávaném případě začalo účetní období 1. července 2017 a skončilo 30. června 2018, a tedy již skončilo ke dni přijetí prováděcího rozhodnutí z roku 2018.

28 Za těchto okolností je třeba za účelem určení použitelné míry spolufinancování ve smyslu čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013 v případě změny uvedené míry, ke které došlo po předložení konečné žádosti o průběžnou platbu, ale před schválením účetní závěrky, zohlednit znění tohoto ustanovení, jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. ledna 2020, Ursa Major Services, C-814/18, EU:C:2020:27, bod 49 a citovaná judikatura).

29 Zaprvé čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013 zní následovně:

„Na základě schválené účetní závěrky Komise vypočítá částku k tíži [EFRR, Evropského sociálního fondu, Fondu soudržnosti] a [Evropského námořního a rybářského fondu (ENRF)] za příslušný účetní rok a následné úpravy, pokud jde o platby převáděné členským státům. Komise vezme v úvahu:

a) zaúčtované částky uvedené v čl. 137 odst. 1 písm. a) a částky, u kterých se použije míra spolufinancování pro každou prioritu;

b) celkovou částku plateb provedených Komisí v průběhu daného účetního roku, která se skládá z:
   i) částky průběžných plateb vyplacených Komisí v souladu s čl. 130 odst. 1 a článkem 24 a
   ii) částky ročního předběžného financování vyplaceného podle čl. 134 odst. 2.“

30 Jak je uvedeno v bodě 25 výše, čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013 neobsahuje žádné upřesnění, pokud jde o časovou působnost změny míry spolufinancování, k níž došlo po předložení konečné žádosti o průběžnou platbu týkající se příslušného účetního roku, ale před schválením účetní závěrky za tento rok. Ze znění tohoto ustanovení nicméně vyplývá, že Komise vypočítá částku k tíži Fondu soudržnosti a EFRR „za příslušný účetní rok“. Kromě toho skutečnosti, které musí Komise zohlednit v rámci uvedeného výpočtu a které uvádí první část písm. a), jakož i písm. b) uvedeného ustanovení, jsou rovněž spojeny s účetním rokem, ke kterému se vztahují účetní závěrky, jež byly schváleny.

31 Podle čl. 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013 totiž Komise vezme v úvahu „zaúčtované částky uvedené v čl. 137 odst. 1 písm. a)“ tohoto nařízení. Posledně uvedené ustanovení přitom definuje uvedené částky mimo jiné jako „celkovou výši způsobilých výdajů vedenou v účetních systémech certifikačního orgánu, která byla zahrnuta v žádostech o [průběžnou] platbu předložených Komisi v souladu s článkem 131 a čl. 135 odst. 2 do 31. července následujícího po ukončení účetního roku“.

32 Dále čl. 139 odst. 6 písm. b) nařízení č. 1303/2013 stanoví, že Komise vezme v úvahu „celkovou částku plateb [jí] provedených v průběhu daného účetního roku“, včetně mimo jiné „částky průběžných plateb [jí] vyplacených Komisí v souladu s čl. 130 odst. 1 a článkem 24 [tohoto nařízení]“.

33 Znění čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013 tak uvádí, že se skutečnosti, které je třeba vzít v úvahu při výpočtu částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR, vztahují k příslušnému účetnímu roku.

34 Pokud jde zadruhé o kontext, jehož součástí je čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013, je třeba zaprvé uvést, že jednou z hlavních změn zavedených uvedeným nařízením je vytvoření nového systému sdíleného řízení evropských strukturálních a investičních fondů založeného na zásadě jednoročního účetního období. Tato zásada se projevuje existencí ročního cyklu pro vykazování a kontrolu výdajů, který má jako jediné referenční období účetní rok. Naopak na základě dříve platného nařízení, a sice nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 ze dne 11. července 2006 o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999 (Úř. věst. 2006, L 210, s. 25), použitelného pro programové období 2007–2013, bylo referenčním obdobím víceleté období sedmi let.

35 Zadruhé je třeba uvést, že v souladu se zásadou jednoročního účetního období se postupy stanovené v nařízení č. 1303/2013 týkající se jak finančního řízení výdajů hrazených Fondem soudržnosti a EFRR (viz kapitola I hlavy IX druhé části a kapitola I hlavy II čtvrté části uvedeného nařízení) tak sestavování, prověřování a schválení účtů (viz kapitola II hlavy IX druhé části a kapitola II hlavy II čtvrté části uvedeného nařízení) zaměřují na pojem „účetní rok“.

36 Zatřetí, pokud jde o postup týkající se finančního řízení výdajů hrazených z Fondu soudržnosti a z EFRR, čl. 135 odst. 1 nařízení č. 1303/2013 stanoví, že certifikační orgán dotyčného členského státu může podat v souladu s čl. 131 odst. 1 tohoto nařízení žádosti o průběžné platby k pokrytí částek zanesených v účetním systému v daném „účetním roce“. Článek 135 odst. 2 uvedeného nařízení stanoví, že tento certifikační orgán může předložit konečné žádosti o průběžnou platbu „do 31. července po konci předchozího účetního roku“ a v každém případě „před první žádosti o průběžnou platbu na další účetní rok“.

37 V tomto ohledu je třeba uvést, že konečná žádost o průběžnou platbu předložená dotyčným členským státem Komisi za určitý účetní rok se podává po skončení uvedeného účetního roku a je základem pro sestavení účetní závěrky a pro výpočet částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR v souladu s čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013. Konečná žádost o průběžnou platbu je totiž základem pro určení jak způsobilých výdajů zohledněných Komisí podle čl. 139 odst. 6 písm. a) uvedeného nařízení tak celkové částky průběžných plateb zohledněné Komisí na základě bodu b) uvedeného odstavce 6.

38 Článek 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013 odkazuje tedy na čl. 137 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení, který zase odkazuje na článek 131 a čl. 135 odst. 2 tohoto nařízení. Jak uvádí Komise, z čl. 131 odst. 1 nařízení č. 1303/2013 vyplývá, že konečná žádost o průběžnou platbu určuje celkovou kumulovanou částku způsobilých výdajů, které byly zaneseny do účetního systému certifikačního orgánu v daném účetním roce a předloženy k proplacení v rámci tohoto účetního roku. Tato žádost uzavírá výkaz způsobilých výdajů za příslušný účetní rok, jelikož po podání žádosti již dotyčný členský stát nemůže předložit výdaje způsobilé k proplacení za tento účetní rok. Článek 135 odst. 2 uvedeného nařízení stanoví lhůtu pro podání konečné žádosti o průběžnou platbu, a to nejpozději do 31. července po konci předchozího účetního roku.

39 Článek 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013 ve spojení s čl. 137 odst. 1 písm. a) a čl. 135 odst. 2 uvedeného nařízení, které postupně na sebe odkazují, tak stanoví, že způsobilé výdaje zohledněné Komisí v rámci výpočtu částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR jsou výdaje, které byly zaneseny v účetním systému certifikačního orgánu v daném účetním roce a uvedeny v konečné žádosti o průběžnou platbu. Způsobilé výdaje a míra spolufinancování, která se použije na uvedené výdaje, jsou přitom dva inherentně spojené prvky, na jejichž základě je vypočtena částka k tíži Fondu soudržnosti a EFRR. Vzhledem k tomu, že všechny způsobilé výdaje vztahující se k danému účetnímu roku jsou určeny v okamžiku podání konečné žádosti o průběžnou platbu týkající se tohoto roku, jeví se být v souladu se systematikou nařízení č. 1303/2013, že určení míry spolufinancování použitelné na uvedené výdaje sleduje tutéž logiku, takže touto mírou je míra, která byla platná nejpozději v okamžiku podání konečné žádosti o průběžnou platbu.

40 Dále podle čl. 139 odst. 6 písm. b) nařízení č. 1303/2013 vezme Komise při výpočtu částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR v úvahu rovněž celkovou částku plateb jí provedených „v průběhu daného účetního roku“, která se mimo jiné skládá z částky průběžných plateb vyplacených Komisí v souladu s čl. 130 odst. 1 uvedeného nařízení. Podle tohoto ustanovení Komise uhradí jako průběžnou platbu 90 % z částky vyplývající z uplatnění míry spolufinancování stanovené pro každou prioritní osu v rozhodnutí o přijetí operačního programu na způsobilé výdaje pro danou prioritní osu, které jsou uvedeny v žádosti o platbu.

41 Posledně uvedené ustanovení tedy potvrzuje inherentní vazbu mezi způsobilými výdaji uvedenými v žádostech o průběžnou platbu a mírou spolufinancování, která se na ně použije. Zvláště není zpochybňováno, že každá z těchto žádostí o platbu zohledňuje celkovou kumulovanou výši

způsobilých výdajů zanesených v účetním systému certifikačního orgánu až do podání této žádosti a průběžná platba, která má být provedena v souvislosti s dotčenou žádostí, odpovídá rozdílu mezi celkovou částkou způsobilých výdajů zanesených v účetním systému až do podání této žádosti, na kterou se použije míra spolufinancování platná v daném okamžiku, a již poskytnutými průběžnými platbami. To znamená, což Rumunsko nezpochybňuje, že případná změna míry spolufinancování provedená až do data podání konečné žádosti o průběžnou platbu týkající se daného účetního roku, je vzata v úvahu pro tento účetní rok a použije se na veškeré způsobilé výdaje vzniklé v průběhu tohoto roku. Konečná žádost o předběžnou platbu tedy konsoliduje jak celkovou kumulovanou částku výdajů způsobilých pro daný účetní rok, tak míru spolufinancování použitelnou na všechny tyto výdaje.

42 Začtvrté, pokud jde o postup týkající se sestavování, prověřování a schvalování účetní závěrky, bod 118 odůvodnění nařízení č. 1303/2013 uvádí, že v programovém období 2014–2020 je účetní závěrka operačních programů ověřována a schvalována „každý rok“.

43 Za tímto účelem zaprvé v souladu s článkem 138 nařízení č. 1303/2013 ve spojení s čl. 63 odst. 5 a 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. 2018, L 193, s. 1), dotyčný členský stát musí předložit Komise účetní závěrku operačního programu za daný účetní rok nejpozději do 15. února následujícího roku.

44 Účetní závěrka předložená dotyčným členským státem musí obsahovat informace uvedené v čl. 137 odst. 1 nařízení č. 1303/2013, které souvisejí s daným účetním rokem. Podle tohoto ustanovení totiž uvedená účetní závěrka, která se předkládá Komisi za každý operační program, „pokrývá účetní rok“ a na úrovni každé priority, případně fondu a kategorie regionů mimo jiné zahrnuje celkovou výši způsobilých výdajů vedenou v účetních systémech certifikačního orgánu, která byla zahrnuta v žádostech o platbu předložených Komisi v souladu s článkem 131 a čl. 135 odst. 2 uvedeného nařízení „do 31. července po konci předchozího účetního roku“.

45 Kromě toho účetní závěrka musí být předána Komisi společně se seznamem doplňujících dokumentů uvedených v článku 138 nařízení č. 1303/2013, které se rovněž vztahují k předchozímu účetnímu roku.

46 Zadruhé podle čl. 139 odst. 1 a 3 nařízení č. 1303/2013 ve spojení s článkem 84 tohoto nařízení musí Komise provést kontrolu dokumentů předložených dotyčným členským státem a schválit účetní závěrku předloženou tímto státem nejpozději „do 31. května roku následujícího po skončení účetního období“, pokud může dospět k závěru, že účetní závěrka je úplná, přesná a pravdivá.

47 Na základě takto schválené účetní závěrky Komise vypočítá částku k tíži Fondu soudržnosti a EFRR za „příslušný účetní rok“ a následné úpravy, pokud jde o platby převáděné členským státům v souladu s čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013.

48 Z výše uvedeného vyplývá, že systematika nařízení č. 1303/2013, a tudíž kontext právní úpravy, jehož součástí je čl. 139 odst. 6 tohoto nařízení, je založena na zásadě jednoročního účetního období, jak pokud jde o finanční správu výdajů hrazených Fondem soudržnosti a EFRR, tak pokud jde o sestavování, prověřování a schvalování účetní závěrky, a že konečná žádost o průběžnou platbu týkající se daného účetního roku je v tomto ohledu zvláště důležitá, jelikož určuje celkovou kumulovanou částku způsobilých výdajů vztahujících se k tomuto účetnímu roku, na kterou musí být uplatněna míra spolufinancování platná v tomto okamžiku.

49 Pokud jde zatřetí o cíle sledované nařízením č. 1303/2013, z bodu 10 jeho odůvodnění vyplývá, že cílem tohoto nařízení je zejména podle článku 317 SFEU a v rámci sdíleného řízení zejména stanovit podmínky umožňující Komisi vykonávat své úkoly při plnění rozpočtu Unie a vyjasnit oblasti

odpovědnosti v rámci spolupráce členských států. Uplatňování těchto podmínek musí umožnit Komisi ujistit se o tom, že členské státy využívají evropské strukturální a investiční fondy zákonným a správným způsobem a v souladu se zásadou řádného finančního řízení ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. 2012, L 298, s. 1), přičemž nařízení č. 966/2012 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením 2018/1046.

50 Zásada řádného finančního řízení přitom zejména vyžaduje, aby evropské strukturální a investiční fondy byly členskými státy využívány v souladu se zásadami a právními požadavky, jimiž je vedena odvětvová právní úprava Unie. Jak bylo uvedeno v bodě 48 výše, v projednávané věci je jednou z hlavních zásad, které tvoří samotnou systematiku nařízení č. 1303/2013, zásada jednoročního účetního období. Unijní normotvůrce měl tedy za to, že řádné finanční řízení evropských strukturálních a investičních fondů je lépe zajištěno na základě povinnosti členských států a Komise předkládat a schvalovat účetní závěrky operačních programů na ročním základě. Uplatnění míry spolufinancování přijaté po podání konečné žádosti o průběžnou platbu, která tedy nebyla platná během dotčeného účetního roku ani ke dni konečné žádosti o průběžnou platbu, na výdaje vzniklé během tohoto účetního roku a zanesené v účetním systému, by přitom znamenalo porušení zásady jednoročního účetního období.

51 Z doslovného, kontextuálního a teleologického výkladu nařízení č. 1303/2013 tudíž vyplývá, že mírou spolufinancování použitelnou pro výpočet částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR pro daný účetní rok v souladu s čl. 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013 je míra platná ke dni, kdy dotyčný členský stát podal konečnou žádost o průběžnou platbu odpovídající dotčenému účetnímu roku.

52 Tento závěr není vyvrácen argumenty předloženými Rumunskem na podporu tvrzení, že použitelnou mírou spolufinancování ve smyslu čl. 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013 je míra platná v okamžiku schválení účetní závěrky.

53 Zaprvé Rumunsko nemůže argumentovat tím, že podle čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013 se částka k tíži Fondu soudržnosti a EFRR vypočítá „[n]a základě schválené účetní závěrky“.

54 Vzhledem k tomu, že čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013 neupřesňuje použitelnou míru spolufinancování, pokud je tato míra změněna po podání konečné žádosti o průběžnou platbu, ale před schválením účetní závěrky za určitý účetní rok, skutečnost, že částka k tíži Fondu soudržnosti a EFRR je vypočítána až po schválení účetní závěrky, neznamená, že použitelnou mírou musí být míra platná v okamžiku tohoto schválení.

55 Zadruhé argument Rumunska, že datum podání konečné žádosti o průběžnou platbu je „nahodilým“ referenčním okamžikem, musí být odmítnut z důvodů uvedených v bodech 37 až 40 výše.

56 Je však třeba dodat, že Rumunsko správně uvádí, že existuje odchylka až jednoho měsíce mezi datem skončení účetního období (30. června daného roku) a datem podání konečné žádosti o průběžnou platbu (nejpozději do 31. července téhož roku). Tato odchylka však neznamená, že by zohlednění data podání konečné žádosti o průběžnou platbu pro účely určení použitelné míry spolufinancování bylo neslučitelné se zásadou jednoročního účetního období. Uvedenou odchylku omezenou nanejvýše na jeden měsíc lze totiž vysvětlit administrativními a technickými obtížemi, jelikož certifikační orgány zřejmě potřebují určitou dobu po skončení účetního roku pro získání a ověření posledních údajů souvisejících s tímto rokem a pro přípravu uvedené žádosti. Za tímto účelem považoval unijní normotvůrce za nezbytné poskytnout uvedeným orgánům dodatečný měsíc k podání konečné žádosti o průběžnou platbu po skončení účetního roku.

57 Zatřetí Rumunsko tvrdí, že ustanovení nařízení č. 1303/2013 týkající se konečné žádosti o průběžnou platbu a článek 139 tohoto se nacházejí nařízení a v různých kapitolách uvedeného nařízení a sledují odlišné cíle, jelikož první z nich míří na mezitímní fázi postupu, která má dočasnou povahu, a druhý míří na závěrečnou fázi postupu spojenou s procesními zárukami. Postupy týkající se daného účetního roku tedy podle Rumunska nadále probíhaly až do okamžiku schválení účetní závěrky a výpočtu částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR.

58 V tomto ohledu je třeba uvést, jak správně zdůrazňuje Rumunsko, že postup týkající se sestavování, prověřování a schvalování účetní závěrky za určitý účetní rok má zásadní význam pro účely výpočtu částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR. Tento postup totiž Komisi umožňuje ověřit úplnost, správnost a pravdivost účetní závěrky předložené dotyčným členským státem. Komise rovněž po schválení účetní závěrky přistoupí k zúčtování příslušného každoročního předběžného financování a vyplatí veškeré dodatečné částky v souladu s čl. 139 odst. 7 nařízení č. 1303/2013.

59 Nicméně jakkoli je tato fáze postupu důležitá, jejím cílem je jen provedení následného ověření výdajů, které byly dotyčným členským státem zahrnuty do jeho žádostí o průběžné platby za daný účetní rok. V této fázi postupu totiž Komise a dotyčný členský stát obecně nemohou doplnit do účetní závěrky, která musí být schválena, skutečnosti, které nastaly po uzavření dotčeného účetního roku. Jedná se tedy o fázi postupu spočívající v ověřování údajů týkajících se období, ke kterému se vztahuje dotčený účetní rok, a které jsou uvedeny v konečné žádosti o průběžnou platbu. Uvedená fáze je tudíž formalizovaná, a nemůže tedy v zásadě vést k zaúčtování výdajů vzniklých mimo dotčený účetní rok.

60 Ostatně právě z tohoto důvodu, jak bylo uvedeno v bodě 39 výše, čl. 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013 ve spojení s čl. 137 odst. 1 písm. a) a čl. 135 odst. 2 uvedeného nařízení, které postupně na sebe odkazují, stanoví, že způsobilé výdaje zohledněné Komisí v rámci výpočtu částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR jsou výdaje, které byly zaneseny v účetním systému certifikačního orgánu v průběhu dotčeného účetního roku a uvedeny v konečné žádosti o průběžnou platbu. Míra spolufinancování, která se použije na uvedené výdaje, by se tedy měla řídit stejnou logiku, jelikož unijní normotvůrce v tomto ohledu neuvedl žádné upřesnění.

61 Tento závěr je mimoto v souladu se zásadou zákazu zpětné účinnosti právních aktů. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury jsou hmotněprávní pravidla obvykle vykládána tak, že se vztahují na situace vzniklé před jejich vstupem v platnost pouze tehdy, když z jejich znění, cíle nebo struktury jasně vyplývá, že jim musí být přiznán takový účinek (viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2018, O'Brien, C-432/17, EU:C:2018:879, bod 26 a citovaná judikatura).

62 Nové právní pravidlo se tedy použije od okamžiku, kdy vstoupí v platnost akt, kterým bylo zavedeno, a i když se nepoužije na právní situace, které vznikly a s konečnou platností byly dovršeny před tímto vstupem v platnost, použije se bezprostředně na budoucí účinky situace vzniklé za platnosti dřívějšího zákona, jakož i na nové právní situace. S výhradou zásady zákazu zpětné účinnosti právních aktů je tomu jinak pouze tehdy, když je nové pravidlo spojeno se zvláštními ustanoveními, která zvláštním způsobem určují jeho podmínky časové působnosti (viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2018, O'Brien, C-432/17, EU:C:2018:879, bod 27 a citovaná judikatura).

63 Jak bylo uvedeno v bodech 24 až 26 výše, v projednávané věci prováděcí rozhodnutí z roku 2018 ani nařízení č. 1303/2013 neobsahují zvláštní ustanovení, které určuje podmínky časové působnosti takové změny míry spolufinancování, jako je míra, která byla zavedena prováděcím rozhodnutím z roku 2018.

64 Z judikatury citované v bodě 62 výše tudíž vyplývá, že pravidlo stanovující novou míru spolufinancování, které je hmotněprávním pravidlem, jelikož určuje částku k tíži Fondu soudržnosti a EFRR, se použije od okamžiku, kdy vstoupil v platnost akt, který jej zavádí, tedy ode dne přijetí prováděcího rozhodnutí z roku 2018, tedy dne 12. prosince 2018, přičemž se nepoužije na právní situace vzniklé a s konečnou platností dovršené před tímto datem.

65 V tomto okamžiku však již byla právní situace Rumunska, pokud jde o výdaje vzniklé v průběhu účetního roku 2017/2018, s konečnou platností dovršena ve smyslu judikatury citované v bodě 62 výše. Vzhledem k tomu, že uvedený účetní rok skončil dne 30. června 2018 a konečná žádost o průběžnou platbu byla zaslána dne 6. července 2018, všechny výdaje způsobilé pro tento účetní rok byly s konečnou platností zaneseny a předloženy k proplacení. Schválení tvrzení Rumunska by tak vedlo k retroaktivnímu použití míry spolufinancování – přijaté později, a proto použitelné pro následující účetní rok – na již vzniklé a zanesené výdaje, které byly předloženy k proplacení.

66 Začtvrté nemůže být přijat ani argument, který Rumunsko vyvozuje z čl. 137 odst. 2 nařízení č. 1303/2013. Podle tohoto ustanovení mohou být výdaje uvedené v žádosti o průběžnou platbu pro účetní rok členským státem vyjmuty z účetní závěrky za tento rok, pokud probíhá posouzení jejich zákonnosti a správnosti. V takové situaci mohou být v souladu s uvedeným ustanovením v žádosti o průběžnou platbu související s následujícími účetními roky uvedeny některé nebo všechny výdaje, které jsou následně shledány zákonnými a správnými.

67 Možnost vyjmout z účetní závěrky výdaje, které byly uvedeny v žádosti o průběžnou platbu, protože jejich zákonnost a správnost jsou předmětem probíhajícího posouzení, je v souladu se samotným cílem postupu týkajícího se sestavování, prověřování a schvalování účetních závěrek, který, jak bylo uvedeno v bodě 58 výše, směřuje právě k ověření úplnosti, přesnosti a pravdivosti výdajů, jež byly dotyčným členským státem zahrnuty do jeho žádostí o průběžné platby. Výjimečná možnost certifikačního orgánu zahrnout takové výdaje do žádosti o průběžnou platbu související s následujícím účetním rokem umožňuje členskému státu získat úhradu těchto výdajů, jakmile bylo zjištěno, že tyto výdaje jsou zákonné a správné.

68 Tato možnost však nemůže zpochybnit závěr, že konečná žádost o průběžnou platbu související s daným účetním rokem vymezuje celkovou kumulovanou částku způsobilých výdajů, které byly zaneseny v účetním systému certifikačního orgánu během tohoto účetního roku a které byly předloženy k proplacení v rámci tohoto účetního roku, na kterou odkazuje čl. 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013. I když jsou totiž v souladu s čl. 137 odst. 2 tohoto nařízení v případě pochybností o jejich zákonnosti a správnosti výdaje uvedené v žádosti o průběžnou platbu související s určitým účetním rokem nejprve vyjmuty z účetní závěrky za tento účetní rok a poté jsou zahrnuty do žádosti o průběžnou platbu vztahující se k pozdějšímu účetnímu roku, konečná žádost o průběžnou platbu vztahující se k tomuto pozdějšímu účetnímu roku nadále vyjadřuje celkovou kumulovanou částku způsobilých výdajů, které byly předloženy k proplacení v průběhu tohoto účetního roku.

69 Ze stejných důvodů nemůže ani skutečnost, že v souladu s čl. 135 odst. 1 nařízení č. 1303/2013 může certifikační orgán, pokud to považuje za nezbytné, uvést výdaje zanesené v účetním systému během určitého účetního roku, nikoli v žádosti o průběžnou platbu vztahující se k tomuto účetnímu roku, ale v žádosti o průběžnou platbu vztahující se k pozdějšímu účetnímu roku, nemůže zpochybnit závěr, že referenčním okamžikem pro stanovení míry spolufinancování použitelné podle čl. 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013 je datum podání konečné žádosti o průběžnou platbu.

70 Zapáté Rumunsko správně zdůrazňuje, že pokyny Egesif, jejichž bod 8.1 uvádí, že „[n] a základě schválené účetní závěrky […] bude částka k tíži fondů […] vypočtena použitím míry spolufinancování platné ke dni podání konečné žádosti o průběžnou platbu“, nejsou závazné. Tento argument je však irelevantní. Závěr, že mírou spolufinancování použitelnou na základě čl. 139 odst. 6 písm. a) nařízení č. 1303/2013 je míra platná ke dni podání konečné žádosti o průběžnou platbu, totiž vyplývá z doslovného, kontextuálního a teleologického výkladu uvedeného nařízení, a nikoli z pokynů poskytnutých Komisí v rámci pokynů Egesif, které skutečně nejsou závazné pro unijní soud ani členské státy.

71 Zašesté v rozsahu, v němž Rumunsko uplatňuje rovněž porušení čl. 120 odst. 3 nařízení č. 1303/2013, je třeba konstatovat, že toto ustanovení se omezuje na stanovení maximálních hodnot míry spolufinancování operačních programů spadajících pod cíl „Investice pro růst a zaměstnanost“. Není přitom zpochybňováno, že míra spolufinancování použitá v projednávaném případě nepřekračuje maximální hodnoty stanovené v tomto ustanovení.

72 Z toho plyne, že první část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K druhé části žalobního důvodu, vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání

73 Rumunsko tvrdí, že jasná ustanovení prováděcího rozhodnutí z roku 2018, která stanoví míru spolufinancování pro první a druhou prioritní osu operačního programu na 85 % bez rozlišení účetních let, a neexistence zvláštního ustanovení v nařízení č. 1303/2013, které by podporovalo postoj Komise, vyvolaly u Rumunska legitimní očekávání, pokud jde o uplatnění míry spolufinancování ve výši 85 % pro uvedené prioritní osy operačního programu při výpočtu částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR pro účetní rok 2017/18. Použití v napadeném rozhodnutí míry spolufinancování ve výši 75 % stanovené v prováděcím rozhodnutí z roku 2015 pro tento účetní rok je tudíž podle Rumunska v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

74 Komise zpochybňuje argumenty Rumunska.

75 Podle ustálené judikatury platí, že právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání předpokládá splnění tří podmínek. Zaprvé je třeba, aby byla zúčastněné osobě správou poskytnuta konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění vyplývající z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Zadruhé musí být tato ujištění takové povahy, že jsou schopna vyvolat legitimní očekávání u toho, komu jsou určena. Zatřetí musí být poskytnutá ujištění v souladu s platnými právními normami (viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Probelte v. Komise, T-67/18, EU:T:2019:873, bod 109 a citovaná judikatura).

76 V projednávané věci je třeba uvést, že Komise neposkytla Rumunsku konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění, že míra spolufinancování ve výši 85 % pro první a druhou prioritní osu operačního programu, stanovená v prováděcím rozhodnutí z roku 2018, bude použita v rámci výpočtu částky k tíži Fondu soudržnosti a EFRR pro účetní rok 2017/2018.

77 Zaprvé totiž žádná skutečnost v prováděcím rozhodnutí z roku 2018 nenaznačuje, že by se na účetní rok 2017/2018 použila míra spolufinancování ve výši 85 %. Jak je uvedeno v bodě 26 výše, uvedené rozhodnutí neobsahuje údaj o časové působnosti míry spolufinancování. Tato skutečnost nemůže být konkrétním, nepodmíněným a shodujícím se ujištěním ze strany Komise, že se uvedená míra použije pro tento rok.

78 Zadruhé Rumunsko se nemůže dovolávat žádného legitimního očekávání, pokud jde o míru spolufinancování ve výši 85 % použitou na účetní rok 2017/2018, jelikož bod 8.1 pokynů Egesif jasně uvádí, že při výpočtu částek k tíži Fondu soudržnosti a EFRR se použije míra spolufinancování platná ke dni podání konečné žádosti o průběžnou platbu. Je třeba uvést, že první verze uvedených pokynů, jejichž bod 8.1 již obsahoval toto upřesnění, pokud jde o použitelnou míru spolufinancování, byla vypracována a oznámena členským státům již v roce 2016, a tedy před přijetím napadeného rozhodnutí. I když uvedené pokyny nezavazují unijní soud ani členské státy, jak je zdůrazněno v bodě 70 výše, naznačují postoj Komise, takže mohou být zohledněny pro určení, zda dotyčný členský stát mohl chovat legitimní očekávání ohledně kroků Komise.

79 Zatřetí dopisem ze dne 17. května 2019 (viz bod 9 výše) Komise s odkazem na bod 8.1 pokynů Egesif výslovně odmítla použít pro účetní rok 2017/2018 míru spolufinancování ve výši 85 % pro první a druhou prioritní osu operačního programu.

80 Začtvrté Rumunsko odkazuje na rozsudek ze dne 20. října 2016, Česká republika v. Komise (T-141/15, nezveřejněný, EU:T:2016:621, bod 97), ve kterém Tribunál uvedl, že nečinnost Komise ve stanovené lhůtě není rovnocenná rozhodnutí Komise a nemůže být „konkrétním“ ujištěním ve smyslu judikatury. Podle Rumunska je třeba na základě výkladu *a contrario* tohoto rozsudku dospět k závěru, že pokud unijní orgán vyjádří postoj v takovém aktu, který má právní účinky, jako je prováděcí rozhodnutí z roku 2018, mohou se členské státy dovolávat zásady legitimního očekávání. Je však třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 77 výše, že prováděcí rozhodnutí z roku 2018 neuvádělo, že se míra spolufinancování ve výši 85 % použije pro účetní rok 2017/2018.

81 Z toho vyplývá, že druhá část prvního žalobního důvodu musí být rovněž zamítnuta jako neopodstatněná.

82 První žalobní důvod je tudíž rovněž třeba zamítnout v plném rozsahu.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 296 druhém pododstavci SFEU a zásady řádné správy

83 Druhý žalobní důvod se skládá ze dvou částí, přičemž první vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 296 druhém pododstavci SFEU a druhá z porušení zásady řádné správy.

K první části žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 296 druhém pododstavci SFEU

84 Rumunsko tvrdí, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, neboť neuvádí právní základ ani důvody, proč Komise použila pro účetní rok 2017/2018 takovou míru spolufinancování ve výši 75 % pro první a druhou prioritní osu operačního programu, jako byla míra stanovená v prováděcím rozhodnutí z roku 2015, namísto míry spolufinancování ve výši 85 % stanovené v prováděcím rozhodnutí z roku 2018.

85 Komise zpochybňuje argumenty Rumunska.

86 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že odůvodnění vyžadované v čl. 296 druhém pododstavci SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky čl. 296 druhého pododstavce SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale i na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Je tomu tím spíše, že členské státy byly úzce zapojeny do procesu vypracování sporného aktu, a tudíž znají důvody, které vedly k jeho přijetí [viz rozsudek ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (Kvóta pro rybolov mečouna obecného), C-611/17, EU:C:2019:332, body 40 a 41 a citovaná judikatura].

87 Je sice v projednávané věci pravda, jak tvrdí Rumunsko, že napadené rozhodnutí nezmiňuje právní základ ani důvody, proč Komise použila pro účetní období 2017/2018 míru spolufinancování ve výši 75 % pro první a druhou prioritní osu operačního programu, stanovenou v prováděcím rozhodnutí z roku 2015, namísto míry spolufinancování ve výši 85 % stanovené v prováděcím rozhodnutí z roku 2018, nic to však nemění na tom, že tento členský stát, který byl úzce zapojen do procesu vypracování napadeného rozhodnutí, znal důvody, které vedly k jeho přijetí.

88 Z písemností ve spise totiž vyplývá, že na schůzce konané dne 15. ledna 2019 (viz bod 6 výše) a v dopise ze dne 17. května 2019 (viz bod 9 výše) Komise vysvětlila svůj úmysl odmítnout použití uvedené míry ve výši 85 % s odkazem zejména na bod 8.1 pokynů Egesif, který připomíná, že míra spolufinancování je použita na výdaje za daný účetní rok a upřesňuje, že použitelnou mírou spolufinancování je míra platná ke dni podání konečné žádosti o průběžnou platbu.

89 Rumunsko totiž uvádí, že Komise na schůzce konané dne 15. ledna 2019 uvedla, že směry pokynů Egesif bránily použití nové míry spolufinancování vyplývající z prováděcího rozhodnutí z roku 2018.

90 Dále, Komise ve svém dopise ze dne 17. května 2019 vysvětlila, že v programovém období 2014–2020 a v souladu s obecnými směry pokynů Egesief se jakákoliv změna míry spolufinancování použije pouze na probíhající a budoucí účetní rok. Komise upřesnila, že během programového období 2007–2013 byly žádosti o platbu kumulativní a obsahovaly výdaje vzniklé od začátku tohoto programového období, což je důvod, proč se změna míry spolufinancování může vztahovat na veškeré výdaje vykázané během uvedeného programového období. Podle Komise to však již nebylo možné v rámci programového období 2014–2020, protože podle nařízení č. 1303/2013 jsou žádosti o platbu kumulativní pouze během určitého účetního roku a jiná praxe je v rozporu se zásadou jednoročního účetního období.

91 Argument Rumunska, že pouhý odkaz na pokyny Egesif v průběhu správního řízení nemůže být dostatečným odůvodněním, jelikož odůvodnění musí být uvedeno v napadeném rozhodnutí, nemůže obstát. Odkaz na uvedené pokyny je totiž prvkem, který je součástí kontextu, v němž bylo napadené rozhodnutí přijato a jenž musí být zohledněn za účelem posouzení, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, jak vyplývá z judikatury citované v bodě 86 výše. Vzhledem k tomu, že dotčené osoby byly seznámeny s interními směry přijatými Komisí, tyto směry usnadňují porozumění napadenému rozhodnutí a nepřímo jsou součástí jeho odůvodnění.

92 Rumunsko rovněž tvrdí, že judikatura vycházející zejména z rozsudku ze dne 14. dubna 2005, Portugalsko v. Komise (C-335/03, EU:C:2005:231, bod 84), podle níž musí být odůvodnění rozhodnutí považováno za dostatečné, pokud členský stát, který je jeho adresátem, byl úzce zapojen do procesu vypracovávání tohoto rozhodnutí a znal úvahy Komise, se v projednávaném případě neuplatní zejména z důvodu „opožděné“ a „vyhýbavé“ reakce Komise během správního řízení.

93 Bez ohledu na jednání Komise to však nic nemění na tom, že rumunské orgány díky své účasti na procesu, který vedl k přijetí napadeného rozhodnutí, znaly důvod, proč Komise použila míru spolufinancování ve výši 75 % pro první a druhou prioritní osu operačního programu pro účetní rok 2017/2018. Uvedené orgány tak ve svém dopise ze dne 8. března 2019 zpochybnily odmítnutí Komise použít novou míru spolufinancování, když uvedly, že toto odmítnutí je nesprávně založeno na pokynech Egesif. Rumunsko navíc tuto výtku zopakovalo v žalobě, přičemž uvedlo, že se Komise dopustila pochybení, když použila míru spolufinancování ve výši 75 % platnou v době podání konečné žádosti o průběžnou platbu. Konečně, jak uvedla Komise, všechny argumenty předložené Rumunskem na podporu projednávané žaloby, zejména pokud jde o výklad čl. 139 odst. 6 nařízení č. 1303/2013, prokazují, že se mohlo seznámit s důvody, na kterých spočívá napadené rozhodnutí, a posoudit je.

94 S ohledem na výše uvedené je třeba první část druhého žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

K druhé části žalobního důvodu, vycházející z porušení zásady řádné správy

95 Rumunsko tvrdí, že Komise tím, že během správního řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, zaujala „vyhýbavý“ postoj, porušila zásadu řádné správy.

96 Komise zpochybňuje argumenty Rumunska.

97 Zásada řádné správy je zakotvena v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie, podle něhož „každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě“. Toto právo zahrnuje především právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

98 Právo být vyslechnut totiž podle ustálené judikatury nezahrnuje právo na kontradiktorní diskusi mezi autorem napadených aktů a osobou, které jsou tyto akty určeny, ale zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů (viz rozsudek ze dne 3. července 2018, Transtec v. Komise, T-616/15, EU:T:2018:399, bod 145 a citovaná judikatura).

99 V projednávaném případě je třeba zaprvé uvést, že argument Rumunska, že před přijetím napadeného rozhodnutí se nemělo možnost seznámit s názorem Komise a zaujmout v tomto ohledu stanovisko, není skutkově podložený. Názor Komise na použitelnou míru spolufinancování byl Rumunsku znám nejpozději od schůzky konané dne 15. ledna 2019, jak bylo konstatováno v bodech 87 až 90 výše. Okolnost, že dopis Komise ze dne 17. května 2019 (viz bod 9 výše) došel Rumunsku šest dnů před přijetím napadeného rozhodnutí, není tudíž relevantní. Dále, jak uvedla Komise, Rumunsko mělo možnost vyjádřit v tomto ohledu svůj názor v průběhu správního řízení, zejména na uvedené schůzi konané dne 15. ledna 2019 (viz bod 6 výše).

100 Zadruhé Rumunsko nepodložilo svůj argument, že Komise jednala diskriminačně, když schválila účetní závěrku operačního programu za účetní rok 2017/2018 ve lhůtě stanovené právními předpisy, zatímco u jiných programů Komise „odložila schválení účetní závěrky“. Rumunsko totiž neprokázalo, že v rámci těchto „jiných programů“ Komise uplatnila změněnou míru spolufinancování po podání konečné žádosti o průběžnou platbu, ale před schválením účetní závěrky za určitý účetní rok.

101 Z toho vyplývá, že druhá část druhého žalobního důvodu musí být rovněž zamítnuta jako neopodstatněná.

102 Je tudíž třeba zamítnout druhý žalobní důvod jako neopodstatněný, a v důsledku toho zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

103 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

104 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Rumunsko nemělo ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedenému náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Rumunsku se ukládá náhrada nákladů řízení.

Van der Woude Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. dubna 2021.

Podpisy.